

1. Neydi huzur? Bir lokma ekmeği paylaşmak mı? Paylaşmaya değmeyenlerden uzak durmak mı? Alınterimizle kazandığımız ekmeğe yalnızca sevilmeye değer olanlarla mutluluğu katık etmek mi?

Sahi neydi huzur? Kalbinizin kırılmadığı, kimseye muhtaç olmadan kendi işinizi kendinizin gördüğü soluk almalar mı, örselenmeden, dört duvarınızın değerini bilip özgürce ayaklarınızı uzatıp çayınızdan yudumlamak mı, bazen bir dostun sıkıntısıyla efkarlanıp ona ulaşmaya, onu anlamaya çalışmak mı?

Huzurda iyilik vardı, huzurda güzellik; huzurda dürüstlük vardı, huzurda açıklık; huzurda güven vardı, huzurda umut...

Huzur elimizden gelenin en iyisini yapmaktı. Sorumluluklarımızı yalnızca başkaları için değil kendi adımıza da yerine getirmektir. Huzur kimsenin kalbini kırmadan yaşamayı öğrenmektir. Kötüden uzak durmayı öğrenecek kadar büyümektir.

Huzur ALLAH'A yaslanmayı bilebilmektir. Vicdanımızı susturabildiğimiz oranda temizlenmektir. Kimin ne kadar yanında olmamız gerektiğini hissedebilmektir. Huzur beklediğimiz haber gelmeyince tevekkel tea ALLAH diyebilmektir. Huzur kilometrelerce öteden bir kır çiçeğin kokusunu duyabilmek, bir resme bakıp tebessümle iç geçirebilmektir.

Huzur biriktirdiğimiz mutluluklara yakın, yaşadığımız mutsuzluklardan uzak durmayı bilmektir. Hep daha iyisini hep daha güzelini yaşayabileceğin yarınları düşleyebilmektir. Huzur bazen beklentisizliği de öğrenebilmektir. Her şeyin hayırlısını bilen ve bizi bizden daha çok düşünen Yaratıcı'nın kararlarına saygı duyabilmektir.

En önemlisi huzur, bizi hakedenle etmeyenin ayrımını çok doğru yapabilmektir.

Hakedilir olmak için gösterdiğimiz çabaya yanilerini katabilmektir.

Huzur inanmaktı, Huzur önce kendimizden başlayan bir disiplin, sonra söylediklerimizi hayata geçirebilmektir...